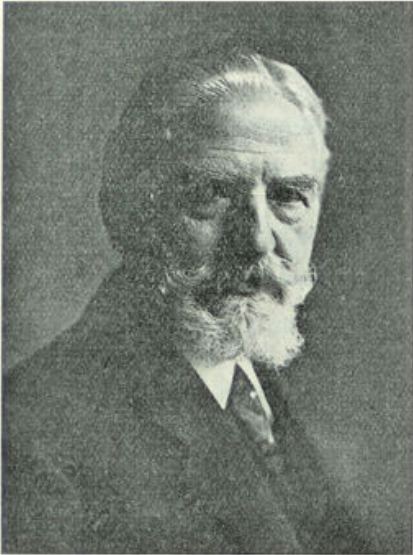

EEN MAN GODS

INDRUKKEN

VAN DEN
HOOFDREDACTEUR

VELEN IN CHRISTELIJK DUITSCHLAND ZULLEN MET ontroering hebben vernomen, hoe dezer dagen plotseling heenging de bekende Rudolf Brockhaus, prediker der waarheid Gods, schrijver van vele werken op het gebied van de uitlegging der Schriften, mede-vertaler van de alom in Duitschland en ver over de grenzen gebruikte Elbelfelder-Bibel.

R. BROCKHAUS †
1856 — 1932

Het gemis voor zijn weduwe, met wie hij meer dan een halve eeuw ingelukkigenecht was verbonden; voor zijn groote schare kinderen en kleinkinderen, voor wie hij een liefhebbend en verstandig vader en grootvader was; zal zeer groot zijn. Zijn vrienden — waartoe ook ik mocht behooren — zullen met dank aan God voor al wat zij door hem mochten ontvangen en leeren, dezen voorganger gedenken en met weemoed hem nastaren. Maar

vooral toch zullen de duizenden en tienduizenden broeders en zusters, die hem kenden door zijn gewaardeerden dienst in Vergaderingen en op Conferenties, door zijn artikelen in de „Botschifter,” diep gevoelen, dat er een groote uit hun midden is gevallen.

Voor die allen is er maar één troost: dat hun geliefde Rudolf Brockhaus te midden van den strijd voor de waarheid Gods in vollen vrede ontsliep, en zich thans in de heerlijkheid bevindt; dat God zoo vele jaren dezen dienstknecht aan de Zijnen heeft gegeven en zijn werk zoo rijk heeft gezegend;

en dat, wie ons ook verlaat, Jezus Christus toch blijft, Hij, die gisteren en heden en tot in eeuwigheid Dezelfde is.

Wij willen hem nog even in de trouwe oogen zien, en er dan aan denken, hoe van hem met vrijmoedigheid kan worden getuigd, dat hij een man Gods was.

Een man, die God liefhad met zijn heele hart en Hem zijn heele leven wijdde.

Een man, rijk begaafd, die met al zijn verschillende talenten woekerde voor zijn geliefden Meester.

Een man Gods, als hij uitging om het Woord te prediken; een echte redenaar, die zich toch nooit op zijn gave liet voorstaan, maar altijd terugtrad, in ootmoed.

Een man Gods, als hij de Schriften uitlegde, helder en klaar; en die dan wel eens den schijn gaf van streng te zijn tegenover anderen, maar in werkelijkheid slechts met groote beslistheid opkwam voor wat naar zijn overtuiging de gedachten des Geestes waren, altijd er naar strevende om het Woord der waarheid recht te snijden en zodoende de zielen te dienen.

Een man Gods, ook als dichter, want behalve zijn poëzie, voor intiem kring bestemd, heeft hij geestelijke liederen gemaakt, waarvan verscheidene door velen van Gods kinderen met voorliefde worden gezongen.

Een man Gods, ten slotte, die in zijn persoonlijk leven met groote trouw voor God wandelde en met een hart vol liefde zich uitstrekke, juist in persoonlijken omgang, tot hen, die eenzelfde geloof deelachtig waren, zoodat nog bij zijn laatste bezoek in ons land, in Augustus j.l., geloovigen van verschillende richting getuigden, hoe hij de harten wist te winnen.

Wat zal het voor dezen man Gods zijn, zich met Christus in de heerlijkheid te bevinden! Zijn groote verlangen was — hij schreef er mij onlangs nog over — dat Jezus zou wederkomen in de lucht om al de Zijnen tot Zich te nemen. Maar tegelijk begeerde hij toch ook, evenals Paulus, door den dood heen te gaan, zooals Christus door den dood heenging, om Hem ook daarin gelijkvormig te zijn. En nu was dit laatste zijn voorrecht, maar ook het eerste zal hij niet missen, want als Christus wederkomt, zullen de levend overgeblevenen, die dan in een punt des tijds veranderd worden, „niet voorkomen hen, die ontslapen zijn.” Allen zullen dan „altijd met den Heere zijn,” en met deze woorden willen wij elkander vertroosten.

DE OPGAANDE LIJN

DOOR
J. SMELIK

Terwijl we de trappen afgaan, zegt ze: „Gij immers weet wat goed is voor Uw kind? — dat geloof ik ook, Tjeerd, maar dat vorige: *Leer mij U volgen, zonder ooit te klagen*, dat is zoo moeilijk. Zal ik dat ooit leeren?”

„Liefste, als God 't maar leeren wil, dan zeker! Want dan laat Hij 't ons misschien in ons later leven, misschien als we oud zijn, zien, dat Zijn weg goed voor ons was. Je weet wel, Tine: de opgaande lijn —”

„O ja, ik hoop ook steeds onze levenslijn als de opgaande lijn te zien. Maar vandaag werd 't me te machtig. Ik dacht aan de Iewema's, en zag dat rijke moedergeluk en ik dacht aan de wieg, die we nog steeds hadden — en toen ging het ineens zoo hartochtelijk verlangen daar vanbinnen, dat ik het niet kon uithouden, en naar boven moest...”

„Ik kan het me voorstellen, vrouw.”

Terwijl Tine thee inschenkt, denk ik: is dit eigenlijk geen prachtgelegenheid om over de wieg te praten? Of zou ze nu juist er geen afstand van kunnen doen? In elk geval er maar over beginnen.

602

Als ze rustig gezeten is, bespreek ik met haar het plannetje, dat ik al lang in mijn hoofd heb, om namelijk de wieg weg te geven, af te staan voor een arm gezin, waar men die zoo goed kan gebruiken.

„Man, de wieg, onze mooie wieg weggeven...?”

„Ja, het is iets, wat natuurlijk niet meevalt, maar als we nu eens nuchter de zaak beredeneeren: wat hebben wij er eigenlijk aan?”

Er komen weer tranen in haar oogen; natuurlijk, het is ietwat pijnlijk.

Tine denkt na.

„Je hebt gelijk, Tjeerd,” zegt ze, „we zullen er nooit iets aan hebben. We behoeven hem ook niet voor onze kleinkinderen te bewaren! Op zolder staat hij toch maar te vergelen en te verouden, of op de logeerkamer dan. 't Zou hoogstens zijn, als we eens een enkele maal logé's met een baby kregen, maar daarvoor behoeven we hem niet te houden. Dan brengt ze haar nut méér op bijvoorbeeld in 't gezin Looye.....”

„Zoo denk ik er ook over!”